Den europæiske kendelse til sikring af bankindeståender

Belgium

Artikel 50, stk. 1, litra a) – Retter, der er kompetente til at udstede en europæisk kontosikringskendelse

Fogedretten ved retten i første instans (retsplejelovens artikel 1395/2).

Artikel 50, stk. 1, litra b) - Myndighed, der er udpeget som kompetent til at indhente kontooplysninger

Chambre nationale des huissiers de justice [retsplejelovens artikel 555/1, stk. 1, første afsnit, nr. 25)].

Artikel 50, stk. 1, litra c) – Metoder til at indhente kontooplysninger

Retsplejelovens artikel 555/1, stk. 2, som træder i kraft den 1. januar 2019 på grund af behovet for at træffe endnu en række gennemførelsesforanstaltninger, omhandler en kombination af de muligheder, der er nævnt i forordningens artikel 14, stk. 5, litra a) og b).

Chambre nationale kan som følge heraf umiddelbart efter den retslige anmodning anmode den belgiske nationalbanks kontaktpunkt om de nødvendige oplysninger.

På grundlag af de oplysninger, der indhentes efter denne anmodning, kan Chambre nationale om nødvendigt sende en anmodning om oplysninger til en eller flere banker.

Artikel 50, stk. 1, litra d) – Retter, for hvilke et afslag på at udstede en europæisk kontosikringskendelse kan indbringes

Cour d'appel (appeldomstolen) [retsplejelovens artikel 602, stk. 1, nr. 6)].

Artikel 50, stk. 1, litra e) – Myndigheder, der er udpeget som kompetente til at modtage, fremsende og forkynde europæiske kontosikringskendelser og andre dokumenter

Fogeden (artikel 196 i lov af 18. juni 2018 om forskellige bestemmelser på det civilretlige område og bestemmelser med henblik på at fremme alternative tvistbilæggelsesformer).

Artikel 50, stk. 1, litra f) – Myndighed, der har kompetence til at fuldbyrde europæiske kontosikringskendelser

Fogeden [retsplejelovens artikel 519, stk. 1, nr. 1)].

Artikel 50, stk. 1, litra g) – I hvilket omfang kan fælles konti og forvaltningskonti sikres?

I Belgien er reglerne om arrest indeholdt i retsplejelovens femte del, afsnit II, kapitel IV (http://www.ejustice.just.fgov.be/eli/loi/1967/10/10/1967101056/justel).

Det er muligt at foretage arrest i fælles konti. Hvis banken har kendskab til de forskellige fælles kontohaveres respektive andele, vedrører arresten kun beløb tilhørende den debitor, hos hvem der gøres udlæg. I modsat fald angives hele kreditsaldoen i erklæringen fra den tredjepart, hos hvem der gøres udlæg. I så fald kan medkontohavere, hos hvem der ikke gøres udlæg, anmode om delvis ophævelse af udlægget, forudsat at de kan fremlægge dokumentation for deres andele af indeståendet.

– Denne anmodning kan sendes til fogedretten ved retten i første instans (retsplejelovens artikel 1395).

– For så vidt angår klientkonti eller tredjepartskonti bør der skelnes mellem følgende:

Debitor er kontohaver.

Til trods for pantelovens artikel 8/1, hvoraf det udtrykkeligt fremgår, at visse lovpligtige klientkonti (dvs. konti oprettet af advokater, fogeder, notarer og ejendomsmæglere) holdes adskilt fra kontohaverens ejendom, og at denne adskillelse kan gøres gældende over for tredjemand, har lovgiver ikke bestemt, at kontohaverens private kreditorer ikke kan gøre udlæg i de midler, der er indsat på disse klientkonti. Det er som følge heraf i princippet muligt at foretage arrest i disse midler, som indestår i banken. Når der foretages arrest i midler, som indestår i banken, skal banken gøre opmærksom på kontoens særlige karakter (retsplejelovens artikel 1452), men eventuelle indsigelser fremsættes for fogedretten. Den debitor, hos hvem der gøres udlæg, kan derfor anmode om, at arresten ophæves.

Debitor er indskyder på klientkontoen eller tredjepartskontoen.

Indskyderen på klientkontoen har en fordring på kontohaveren svarende til de midler, der forvaltes på indskyderens vegne. Denne fordring kan indskyderens kreditorer gøre udlæg i. Enhver kreditor kan således foretage arrest i debitors tilgodehavender hos tredjemand (retsplejelovens artikel 1445). Denne arrest skal foretages over for kontohaveren (= tredjemand) og ikke over for banken. Det skyldes, at banken i denne sammenhæng udelukkende har gæld til kontohaveren og ikke til indskyderen.

Artikel 50, stk. 1, litra h) – Regler, der finder anvendelse på beløb, der ikke kan gøres udlæg i

I Belgien er bestemmelserne om, at der ikke kan gøres udlæg i visse beløb, indeholdt i retsplejelovens artikel 1409, 1409a og 1410 (http://www.ejustice.just.fgov.be/eli/loi/1967/10/10/1967101056/justel). Ifølge disse bestemmelser kan der ikke eller kun i begrænset omfang gøres udlæg i visse indtægter i form af lønninger, overførselsindkomster, sociale ydelser og underholdsbidrag. Det er ikke muligt at gøre udlæg i lønninger og overførselsindkomster, som ligger under en vis grænse.

For at hjælpe fuldbyrdende myndigheder og i givet fald tredjeparter, hos hvem der gøres udlæg, med at vurdere, om der kan gøres udlæg i indeståendet på en konto, er arbejdsgivere og udbetalende institutioner i retsplejelovens artikel 1411a, stk. 3, blevet pålagt en strafferetligt sanktioneret forpligtelse til at angive en særlig kode, som afhænger af, hvilken type af beskyttet indkomst der indsættes på kontoen, i forbindelse med betalinger.

Denne forpligtelse til at angive en kode griber ikke ind i debitors ret til med alle retsmidler at bevise, at der ikke kan gøres udlæg i beløb, som krediteres dennes anfordringskonto (retsplejelovens artikel 1411a, stk. 2, første afsnit). I henhold til retsplejelovens artikel 1411a, stk. 2, andet afsnit, består der desuden en afkræftelig formodning om, at beløb, som debitors arbejdsgiver har indbetalt på dennes anfordringskonto, i et vist omfang ikke kan gøres til genstand for udlæg. Denne formodning gælder kun i forholdet mellem debitor og dennes kreditorer.

Artikel 50, stk. 1, litra i) – Gebyrer, der opkræves af banker for gennemførelse af tilsvarende nationale kendelser eller for afgivelse af kontooplysninger, og oplysning om, hvem der skal betale disse gebyrer

Det bestemmes i retsplejelovens artikel 1454, at gebyrer for erklæringen fra den tredjepart, hos hvem der gøres udlæg, afholdes af debitor. Det er ikke muligt at opkræve betaling for bankens andre udgifter til fuldbyrdelse eller (delvis) ophævelse af sikringskendelsen.

Det fremgår af retsplejelovens artikel 555/1, stk. 2, der trådte i kraft den 1. januar 2019, at kongen fastsætter gebyrerne for behandling af anmodninger om indhentelse af kontooplysninger samt betingelserne og vilkårene for opkrævningen. En del af disse gebyrer tilfalder i givet fald den bank, som har fremlagt oplysninger i forlængelse af anmodningen fra den oplysningsmyndighed, der er udpeget af vores land [jf. meddelelsen i medfør af forordningens artikel 50,

stk. 1, litra b)], for så vidt som der er indgået en skriftlig aftale med bankerne eller med en repræsentant udpeget af bankerne vedrørende en godtgørelsesordning, jf. dog artikel 43, stk. 3, i forordning (EU) nr. 655/2014 [jf. artikel 3, nr. 2) i kongelig anordning af 22. april 2019 om fastsættelse af gebyrer for behandling af anmodninger om indhentelse af de kontooplysninger, der er omhandlet i retsplejelovens artikel 555/1, stk. 2, sjette afsnit, samt betingelserne og vilkårene for opkrævningen (http://www.ejustice.just.fgov.be/eli/arrete/2019/04/22/2019030412/justel). Der er ikke på nuværende tidspunkt indgået en sådan aftale om en godtgørelsesordning med bankerne.

Disse gebyrer, der fastsættes af kongen, gælder for anmodninger om indhentelse af "belgiske" oplysninger i henhold til retsplejelovens nye artikel 1447/1 og 1447/2 (der ventes at træde i kraft i løbet af 2020) og for anmodninger om indhentelse af oplysninger i henhold til forordningens artikel 14.

Artikel 50, stk. 1, litra j) – Skalaen for de gebyrer eller det andet sæt regler, der fastsætter de gældende gebyrer, som opkræves af en myndighed eller et andet organ, der er involveret i behandling eller fuldbyrdelse af kontosikringskendelser

Med hensyn til fogedens fuldbyrdelse af kendelser er satserne fastsat i kongelig anordning af 30. november 1976 om fastsættelse af satser for fogedtjenester i civile og kommercielle sager og for visse godtgørelser.

Med hensyn til indhentelse af oplysninger fremgår det af retsplejelovens artikel 555/1, stk. 2, der trådte i kraft den 1. januar 2019, at kongen fastsætter gebyrerne for behandling af anmodninger om indhentelse af kontooplysninger samt betingelserne og vilkårene for opkrævningen. Kongelig anordning af 22. april 2019 om fastsættelse af gebyrer for behandling af anmodninger om indhentelse af de kontooplysninger, der er omhandlet i retsplejelovens artikel 555/1, stk. 2, sjette afsnit, samt betingelserne og vilkårene for opkrævningen (http://www.ejustice.just.fgov.be/eli/arrete/2019/04/22/2019030412/justel) er trådt i kraft med tilbagevirkende kraft fra den 1. januar 2019.

Artikel 50, stk. 1, litra k) – Er tilsvarende nationale kendelser tildelt en rang?

Ifølge belgisk ret giver en arrest ikke anledning til nogen privilegeret fordring. I henhold til pantelovens artikel 17 og artikel 19, nr. 1), er det kun retsafgifter i direkte forbindelse med en arrest, der er privilegerede.

Artikel 50, stk. 1, litra l) – Retter eller fuldbyrdelsesmyndighed, der har kompetence til fastsættelse af retsmidler

Mod kontosikringskendelsen: fogedretten ved retten i første instans [retsplejelovens artikel 1395/2, nr. 2)].

Mod kontosikringskendelsens fuldbyrdelse: fogedretten ved retten i første instans [retsplejelovens artikel 1395/2, nr. 2)].

Artikel 50, stk. 1, litra m) – Retter, hvortil en klage skal indgives og eventuelle frister herfor

Appeldomstolen [retsplejelovens artikel 602, stk. 1, nr. 7)].

Klagefristen svarer ifølge retsplejelovens artikel 1051 i princippet til en måned regnet fra retsafgørelsens forkyndelse.

Artikel 50, stk. 1, litra n) – Retsafgifter

Reglerne om afgifter og sagsomkostninger i civile sager er indeholdt i retsplejelovens artikel 1017-1022.

Retsomkostningerne varierer fra sag til sag og skal vurderes konkret.

Retsplejelovens artikel 1017 indeholder en generel regel om, at det i enhver endelig retsafgørelse, endog ex officio, medmindre andet følger af særlige love, bestemmes, at den tabende part skal betale sagsomkostningerne, hvis andet ikke følger af aftaler mellem parterne, som retsafgørelsen i givet fald bekræfter. Unødvendige omkostninger, herunder proceduresalæret som omhandlet i artikel 1022, pålægges imidlertid – endog af egen drift – den part, der med urette har givet anledning til dem.

De omfattede omkostninger er opregnet i retsplejelovens artikel 1018:

1) diverse gebyrer, retsgebyrer og registreringsgebyrer samt stempelafgifter betalt inden ophævelsen af loven om stempelafgifter. Retsgebyrerne omfatter gebyrer for sagens berammelse, gebyrer for udarbejdelse af retsdokumenter og udskriftsgebyrer (artikel 268 i loven om registrerings-, tinglysnings- og retsgebyrer).

Der opkræves i princippet et berammelsesgebyr på mellem 100 og 500 EUR (fogedretten) eller mellem 210 og 800 EUR (appeldomstolen) afhængig af anmodningens værdi (samme lovs artikel 269/1). Dette gebyr skal betales, for at sagen kan berammes.

Der opkræves i princippet et gebyr for udarbejdelse af retsdokumenter på 35 EUR for dokumenter, der udleveres af eller forelægges domstolenes og retternes justitssekretærer, uden dommernes medvirken (samme lovs artikel 270/1).

For udskrifter, kopier eller uddrag, der udleveres på justitskontorerne, opkræves der i princippet et udskriftsgebyr på mellem 0,85 og 3 EUR pr. side (samme lovs artikel 271 og 272).

Der opkræves registreringsgebyrer (3 % af hovedstolen) for afgørelser, hvor hovedstolen overstiger 12 500 EUR (retsomkostninger ikke medregnet).

2) omkostninger, herunder salærer og gebyrer, vedrørende retslige dokumenter

3) et gebyr for domsudskrift på mellem 0,85 og 3 EUR pr. side

4) udgifter til alle foranstaltninger til sagens oplysning, navnlig honorarer til vidner og sagkyndige

5) rejse- og opholdsudgifter for dommere, justitssekretærer og sagens parter, når retten kræver, at de rejser, samt gebyrer til dokumenter, når disse udelukkende udarbejdes med henblik på retssagen

6) et proceduresalær som omhandlet i artikel 1022. Dette salær betales i princippet af den tabende part og udgør en godtgørelse for den vindende parts udgifter og advokatsalær. Proceduresalærets størrelse fastsættes ud fra kravets størrelse. I kongelig anordning af 26. oktober 2007 fastsættes et grundbeløb, et minimumsbeløb og et maksimumsbeløb. Domstolen kan nedsætte eller forhøje grundbeløbet, men skal holde sig inden for maksimums- og minimumsbeløbet. Disse beløb følger forbrugerprisindekset

7) honorarer, salærer og omkostninger til en forligsmand udpeget i henhold til artikel 1734

8) det bidrag, der er omhandlet i artikel 4, stk. 2, i lov af 19. marts 2017 om oprettelse af en fond til bevilling af sekundær retshjælp.

Artikel 50, stk. 1, litra o) – Sprog, der accepteres ved oversættelse af dokumenter

Ingen yderligere sprog.

Sidste opdatering: 01/08/2022

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af de respektive EU-lande. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Europa-Kommissionen påtager sig ingen form for ansvar for oplysninger eller data, der optræder i nærværende dokument, eller hvortil der henvises heri. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.